YAN PENCERE (Yan Duvarlar) (Medianeras)

Yönetmen: Gustavo Taretto
Oyuncular: Pilar López de Ayala, Rafael Ferro, Javier Drolas, devamı...
Orijinal adı: Medianeras
Uzun metrajlı film: İspanya , Arjantin , Almanya .
Tür: Romantik , Komedi
Süre: 100 dk Yapım yılı: 2011

Özet: Dünyanın büyük metropollerinden birinde yaşıyorsanız, her gün yüzlerce insan görüp karşı komşunuzla bir an bile karşılaşmayabilirsiniz.
Filmde **Mariana ve Martin** ikilisinin Buenos Aires'te modern şehir hayatının kaosu içinde yaşamları ile günümüz insanına ve dünyamıza bakılmaya çalışılmış.

ALINTILAR
(Kısaltma ve düzenleme yapılmıştır. Gençliğin, kadın ve erkeğin sorunlarını aksettirmede güzel bir film)

YAŞADIKLARI ŞEHİR

Buenos Aires kontrolsüz ve çarpık bir şekilde büyüyor. Terk edilmiş bir ülkenin aşırı kalabalık şehri. Bu şehirde binlerce bina gökyüzüne doğru yükseliyor. Gelişigüzelce. Uzun bir binanın yanında, kısa bir bina. Orantılının yanında, orantısız. Fransız tarzının yanında ise tarz yoksunu bir bina. Bu çarpıklıklar muhtemelen mükemmel bir şekilde bizi temsil etmekte. Estetik ve ahlâki çarpıklıklarımızı. Hiçbir mantığı olmayan bu binalar, kötü planlamanın eseri. Tıpkı hayatlarımız gibi: Nasıl yaşamak istediğimize dair hiçbir fikrimiz yok. Buenos Aires, sanki bir mola yeriymiş gibi yaşıyoruz. Bir **"kiracı kültürü"** yaratmışız. Binalar daha küçük binalara yer açmak için giderek küçülüyorlar. Evler oda sayılarına göre ölçülüyor ve balkonu, oyun odası, hizmetçi odası ve kileri olan odalılarla, **"ayakkabı kutusu"** olarak bilinen tek odalılar arasında değişiyor. İnsan eli değen her şey gibi, binalar da bizi birbirimizden ayırıyor. Bir ön giriş, bir de arka giriş var. Ferah ve basık evler var. Seçkin insanlar A ya da bazen de B blokta oturuyorlar. Harfler ilerledikçe, apartman kötüleşiyor. Vaat edilen manzara ve ışık nadiren gerçekle örtüşüyor.
Nehrine sırtını dönen bir şehirden zaten ne beklenebilir ki?
Ayrılıkların, boşanmaların, aile içi şiddetin, kablolu kanal sayısındaki patlamanın, iletişim eksikliğinin, umursamazlığın, uyuşukluğun, depresyonun, intiharların, asabiyetin, panik atakların, obezitenin, gerginliğin, güvensizliğin, melankolinin, stres ve hareketsiz yaşam tarzının mimar ve mühendislerin suçu olduğundan adım gibi eminim.

ŞEHİRDEKİ ERKEK

İntihar hariç bu hastalıkların hepsi bende var. İşte bu benim tek odalı evim. 120 metrekare ve nefes almayan bir akciğer için bir tane küçücük penceresi var. **Bilgisayarın başına sene önce oturdum ve başından sanki hiç kalkmadım.** Gelecekte internet var mı bilmiyorum ama benimkinde var: Sayfa tasarı yapıyorum ve burası benim siber uzayım. İşimi iyi mi yapıyorum yoksa erken mi başladım bilmiyorum ama başımı kaşıyacak vaktim olmuyor.
Psikiyatrımın fobi sayfasını yaparak başlamıştım: Fobi onun uzmanlık alanı, ona da haftada kez bu yüzden gidiyorum. Bu oyun bağımlılık yapıyor. Hap bağımlısı olmak istemeyen uykusuzlar için birebir. Psikiyatrım fobimden kurtulma yolunda ilerlediğimi söylüyor. Sürekli nükseden, ciddi panik ataklar yüzünden kendimi yıllardır eve kapatmış durumdayım. Uzman seviyesinde sanal şampiyonluklar kazandım. 4 defasında yenilgi yüzü görmedim, 9 defa da gol kralı oldum. Federer'i Wimbledon'da 4 kere yendim. Corleone ailesinin "Baba"sı oldum.
Tamamen soyutlanmıştım. Korkuyordum.
Psikiyatrım şehir korkumu yenmem için bir strateji geliştirdi: **fotoğraf çekmek.**
Şehri ve insanları yeniden keşfetme yolu. Gözle görülmeyen güzellikleri arama sanatı. Gözlem yapmak hem var olmak hem de olmamaktır. Ya da farklılaşmaktır. Kendi kendimi oyalıyorum. Otobüse ya da

taksiye binmiyorum. Metroyu daha az kullanıyor, uçağa ise hiç yaklaşmıyorum. Sadece yürüyorum ve yaşam çantamı yanımdan ayırmıyorum.
İçindekiler ise: 10 mega piksel kameralı bir Leica D-Lux 3. Rivotril damla, 2.5 mg. Amoksisilin 500 İbuprofen. Güneş gözlüğü. Plastik bir yağmurluk. parçalı İsviçre çakısı. El feneri ve bataryası. 3 paket prezervatif. Bozukluk halinde 400 peso. İçinde .8.000 'den fazla şarkı olan 60 GB'lık bir iPod. 3 tane Tati filmi. Bir defter. Son olarak da bir kaza ya da panik atak durumda nasıl hareket edileceğine dair plastik bir kart. Çantanın ağırlığı 5.8 kg, yani ağırlığımın % 7'si.

ŞEHİRDEKİ KADIN
2 yıldır mimarım ama henüz bir şey inşa etmiş değilim. Ne bir bina, ne bir ev, ne de bir banyo. Hiçbir şey. Sadece içinde yaşanamayan maketler yaptım ve tek sorun boyutları değil. Diğer yapılarla da aram iyi olmadı: Yaptığım tüm desteklere rağmen, yıllık ilişkim çöküverdi. Hayatım bir oyun olsaydı, beş kare geri gitmek zorunda kalırdım. İşte bu yüzden buradayım: kutuya sığan düzensiz hayatımla, metrelik naylonun üzerine oturmuş, hava kabarcıklarını patlatıyorum, böylece kendimi patlatmamış oluyorum. Bu benim yeni ama eski ayakkabı kutum, şu saçma basamak da onu "dubleks" yapıyor. Ve bu acayip şey; yarı pencere, yarı balkon, tüm yıl boyunca hiç güneş görmüyor. Burası Buenos Aires'teki en sevdiğim yapı. En güzel yerde ve çok eğlenceli. En sevdiğim malzemelerle inşa edilmiş: beton, çelik ve cam. Eşkenar üçgen ayaklıklı, Dünya'nın sayılı binalarından. Satürn ve halkasından esinlenilmiş. Çoğu insan uçan bir çay tabağı görmüş gibi oluyor. Havalanmayı ve bu dünyayı terk etmeyi umarak içine giriyorum. Ama aslında, gökevi ayaklarımın yere basmasını sağlıyor, dünyanın benim etrafımda dönmediğini hatırlatıyor. Bir gezegenin çok küçük bir parçasıyım, o gezegen bir sistemin parçası, o sistem de bir galaksinin parçası. Binlerce galaksi de evrenin bir parçasını oluşturmakta. Bu durum bana, sınırsız ve sonsuz bir bütünün parçası olduğumu hatırlatıyor.

YANLIZLIKTAN ÇIKIŞ İÇİN ÖN HAZIRLIK
Kısa Bir Sonbahar Köpek intihar etti. Görünen o ki, yaşındaki bir fahişenin tek arkadaşıymış ve müşterileri rahatsız etmemesi için balkona kapatılmış. Ona dokununca da çıldırmış. Tabii ki atladı. Tek başına, küçücük bir balkonda.
Buenos Aires'teki İlginç Kaza:
<u>Erkek Hasta oldu.</u>
Eklem Ağrısı Çok kötü görünüyorsun ama çok sağlıklısın. Doktor:
Garip olan tek şey; doğumundan beri var Öyle olmasa, acıdan kıvranıyor olurdun, bu yüzden o değil. Başın dönüyor mu? Dönmüyor. Biraz spor yap, biraz da çantanı hafiflet. Ciddi bir şeyin yok, hem de hiç. Sen de bilirsin, bu raporlar, laboratuarda ya da hastanede sorumluluktan kurtulmak isteyen yeni yetmeler tarafından yazılıyor. Hata da yapıyorlar tabii. Ama elden ne gelir ki?
<u>Kadın'ın iç dünyası da rahatsız.</u>
Endişelenmek istiyorsan, endişelen ama bu konuda değil. Aynısısın. Mimar olarak çalışıncaya dek, vitrin düzenleme işi yapacağım. Zihnimi dağıtmama yardımcı oluyor. Vitrinleri kaybolmuş yerler olarak görüyorum. Ne içeriler, ne de dışarı. Soyut ve sihirli bir yer sanki. Bir parçamı yansıtıyorlar. Aynı zamanda, hazırlayanın bilinmemesi beni rahatlatıyor. Belki aptalca ama bence: Biri bakmak için durursa, benimle bir şekilde ilgilenmiş gibi hissediyorum.
Bu kitap yaşımdan beridir bende. Büyük yazarlar kusura bakmasınlar ama hayatımdaki en önemli kitap bu. Varoluşsal bir hâl alan kalabalık korkumun kaynağı bu kitap. Milyonlar içinde kaybolan tek kişinin ben olduğumu bilmenin korkusunu çarpıcı bir biçimde temsil ediyor. Yıllar geçmesine rağmen, hâlâ bulmacalardan birini çözebilmiş değilim: **"Şehirdeki Gereksiz Kişi".** Onu alış verişte, havaalanında ve sahilde buldum ama şehirde bulamıyorum. Belki de sinirim beni kör etmiştir. Bu yüzden şunu merak ediyorum: Kimi aradığımı biliyorken, onu bulamıyorsam, kimi aradığımı bilmeden, onu nasıl bulacağım?
<u>Erkekte dünyasında yalnız kalınca</u>
"Merhaba, ben Susú, bir yarım tahnit edilmiş, diğer yarım da köpek." yıl önce, kız arkadaşım New Jersey'deki ailesini ziyarete gidip, orada birkaç hafta kalmak istemiş, herhalde kendisi için çok acıklı olduğundan, ödemeli arayarak geri dönmeyeceğini söylemişti. Artık yeni evinde olduğunu, kendisini

de çok Amerikalı bulduğunu söylemişti. Süper zekâ! Çok Amerikalı olduğunu, Arjantin devalüe olunca anlamış. Asıl gerçek şu ki, onu buraya bağlayan pek bir şey yoktu: ben ve köpeği. Onu da en iyi dilekleriyle bana bıraktı. Dil değişiminin köpeği çok zorlayacağını iddia etmişti. Uçakların beni gerdiğini biliyorsun. Uçağa binerken yanıma aldığım taşı al, lütfen. - Sadece bir kere bindin sen. - Olsun, işe yaramıştı. Bu taş benim kabalam. Benim için al. Peki. Birdenbire, sevdiğim kadını ve uçma yeteneğimi kaybetmiştim.

Kadında dünyasında yalnız kalınca

Merhaba, ben Mariana. Sinyal sesinden sonra mesaj bırakın. Alo, alo. Orada mısın? Peki. Sadece bu gece televizyonda Bill Murray'nin güzel bir filmi olduğunu söylemek için aramıştım: "Bugün Aslında Dündü" Ve televizyonu sen götürdüğün için, belki de beraber seyredebiliriz diye düşünmüştüm. Aç şu telefonu. Orada olduğunu biliyorum. Yanında biri mi var yoksa? Ağzıma sıçtın! Farklı biriyle nasıl bu kadar yakın olunabilir? 4 yıllık ilişkiden çıkardığım aptal sonuç işte bu. 4 yıl, yani 48 ay 1.460 gün. Yanlış biriyle birlikte geçen 35.040 saat. Bir gece ona baktım ve her şeyi fark ettim: İlk kez sevgilim, uzaktı, sanki tamamen yabancı biriydi. Birden bir yabancıyla yalnız kaldığımı hissedince, tüylerim diken diken olmuştu. Ve işte buradayım: Onunla birlikte yaşamak için terk ettiğim aynı evdeyim. Aynı aynanın önündeyim. Tam 4 yıl sonra.

UZUN BİR KIŞ VE YALNIZLIKTAN ÇIKIŞ AMA, NASIL…

Erkekte

İnternet beni dünyaya yaklaştırsa da, bir o kadar da hayattan uzaklaştırıyor. İnternetten bankacılık işlemlerini yapıyorum, dergilerimi okuyorum, müzik indiriyorum, radyo dinliyorum, yemek siparişi veriyorum, film izliyorum, sohbet ediyorum, ders çalışıyorum, oyun oynuyorum, vizyon-seks yapıyorum, araştırma yapıyorum.

Kadında

İlişkileri bitmiş yalnızlık.

ÇIKIŞ İÇİN İHTİYAÇ YAN DUVARLAR

Her apartmanın kullanılmayan, atıl bir tarafı **"Yan duvarlar"**ı vardır. Bizi bölen, geçen zamanı, kirli havayı ve çarpıklıkları hatırlatan devasa yüzeyler. "Yan duvarlar" en kötü özelliklerimizi gözler önüne sererler. Kararsızlığı, çöküntüyü, geçici çözümleri ve halının altına süpürdüğümüz pislikleri yansıtırlar. Onları sadece istisnai durumlarda hatırlarız. Hava kötü olup da, ilanların gölgesi içeri vurduğunda. "Yan duvarlar" nadiren güzel hazırlanan bir reklam alanına dönüştü. Genel olarak, süpermarketlere ya da fast foodlara olan mesafeyi gösterir oldular. Piyango reklamları ise az koyup çok alma temeline dayanıyor.

Ayakkabı kutusunda yaşamakla sonlanan eziyetten kurtulmanın tek bir yolu var.

Kaçış yolu ise; yasal değil, tüm kaçış yolları gibi.

Şehir planlama normlarını açıkça ihlal eden, karanlığımıza mucizevi bir ışık demeti saçmamızı sağlayan bağımsız, düzensiz, biraz ufak pencereler var.

~ Daniel Johnston ~

~ True Love Will Find You In The End ~

* Gerçek aşk eninde sonunda seni bulacak. *
* Gerçek dostun kimmiş anlayacaksın. *
* Üzüleceğini biliyorum ama üzülme. *
* Gerçek aşk seni bulana dek, sakın vazgeçme. *
* Sözüme kesinlikle inan. *
* Aradığın takdirde, seni bulacak. *
* Çünkü gerçek aşk da seni arıyor. *
* Ama kendini göstermezsen, seni nasıl tanısın? *
* Üzüleceğini biliyorum ama üzülme. *
* Gerçek aşk seni bulana dek, sakın vazgeçme. *
* Üzüleceğini biliyorum ama üzülme. *

* Gerçek aşk seni bulana dek, sakın vazgeçme. *

SONUÇ

(Uyum için ihtiyaç duyduğumuz şans ve karşılıklı sevgi.)